

РЕШЕНИЕ

№ 2344

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **887** по описа за **2023** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на М. Г. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ап.1, срещу Решение № 5247 от 21.12.2022 г. по нахд № 11888/2022 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 130-и състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К № 6242186, издаден от СДВР, с който за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лева на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът твърди, че районният съд не се е произнесъл по направени от него доказателствени искания относно пътни скици на района и справка от Столична община за наличие на ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26. Сочи, че в съставения му ЕФ е упоменат номер на автоматизирано техническо средства или система (АТСС), с което е заснето нарушението, но органът не е удостоверил дали АТСС е стационарно или мобилно, което не било уточнено и от районния съд. Позовава се на Тълкувателно решение № 1

от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСК на ВАС относно тълкуването на „стационарно“ и „мобилно“ АТСС и твърди липса на доказателства за техническа изправност на АТСС към момента на установяване на нарушението. Визира нарушение на чл.60, ал.2 от ЗАНН. Счита, че издаденият ЕФ не съдържа необходимата конкретика за местоизвършване на нарушението, както и установената скорост на движение на МПС. Не било ясно дали е приспадната допустимата грешка съгласно чл.755 от Наредбата за средствата за измерване, вкл. какъв е начинът на изчисление на регистрираната скорост и дали е приспаднат толеранс от 3 %. Като съществено нарушение на административнопроизводствените правила сочи, че в обжалваното решение не е отбелязано, че при връчване на ЕФ е предоставен снимков материал, съдържащ дата, час, марка и модел, вид и регистрационен номер на МПС, от самия момент на засичане на скоростта от АТСС. Счита, че в процесния ЕФ не е конкретизирано какво е предходното нарушение предвид наложеното наказание в хипотезата на чл.182, ал.4 от ЗДвП, което не позволявало на наказаното лице да разбере какво нарушение му е вменено, а оттам и да се защити адекватно. Претендира се касационната инстанция да отмени обжалваното решение на СРС и да постанови друго такова, с което да отмени електронния фиш.

Ответникът по касация СДВР оспорва касационната жалба чрез юрк. Д.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, X.-ти Касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Въззивният съд е приел от фактическа страна, че на 15.08.2022 г., в 15:53 часа, система за контрол „АТСС АРН САМ S1“ сериен № 11743ee, заснела лек автомобил марка „Т.“, модел „И“, с рег. [рег.номер на МПС], движещ се в [населено място], по [улица], до номер 58, с посока на движение от [улица]към [улица], с превишена скорост от 33 км/ч (след приспаднат толеранс), при максимално разрешена за движение в населено място – 50 км/ч.

Въз основа проверка собствеността на автомобила СДВР издала Електронен фиш за налагане на глоба серия К № 6242186, с който на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.4 ЗДвП на М. Г. Р., ЕГН [ЕГН], била наложена глоба в размер на 800 лв., при повторност на нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5318797.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел от правна страна, че при съставянето на процесния ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения и същият съответства на формата по чл.189, ал.4 от ЗДвП. Доказателствената съвкупност установявала извършеното нарушение на скоростта, доколкото изготвените с технически средства снимки и видеозаписи представлявали годно доказателствено средство в административнонаказателния процес. Изложил е мотиви, че процесното АТСС е преминало съответна техническа проверка и отговаря на

изискванията, поради което можело да удостовери, че именно собственият на жалбоподателя автомобил се движи с конкретна скорост на движение в засечения пътен участък при ограничение на скоростта за населено място. Приел е наложената глоба за съответна на чл.182, ал.4 от ЗДвП при налични по делото доказателства за повторност.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие с правилата на логическото мислене и съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателствата, без да е допуснато изопачаването им или неправилното им тълкуване.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, районният съд да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактичката обстановка по делото е правилно установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно-релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Правилен е изводът на решаващия съд, че обжалваният правораздавателен акт е издаден при наличие на условията, визирани в чл.189, ал.4 от ЗДвП и съдържа изискуемите в същата разпоредба реквизити. Касае се за специална разпоредба, поради което не намират приложение общите правила на чл.57, ал.1 ЗАНН. Видно от съдържанието на процесния ЕФ серия К № 6242186 на СДВР същият е издаден за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, който урежда конкретни стойности на ограничение на скоростта в населено място, извън населено място, при движение по автомагистрала и скоростен път. В ЕФ е отбелязано и конкретното законоустановено ограничение на скоростта – 50 км/ч, което съответства на това за населено място, съответстващо и на описаното местоизвършване на нарушението в [населено място]. Не се касае за нарушение на чл.21, ал.2 от ЗДвП – превишение на скоростта, сигнализирана с пътен знак, поради което исканите от жалбоподателя (касатор в настоящето производство) допълнителни доказателства, касаещи пътни скици на района и справка от Столична община за наличие на ограничение на скоростта, въведено с пътен знак В26, са неотнесими към състава на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Видно от приетите доказателства, нарушението е установено с автоматизирано техническо средство „АТСС АRH САМ S1“ сериен № 11743ее, което към момента на заснемането е било съответно на одобрения тип. Твърдението на касатора за липса на доказателства в тази връзка се опровергава от представените от СДВР с административнонаказателната преписка пред СРС. Съгласно Протокол № 67-СГ-ИСИС от 17.05.2022 г. на Български институт по метрология – Главна дирекция „Мерки и измервателни уреди“ процесното автоматизирано средство „АТСС АRH САМ S1“ сериен № 11743ее, е преминало последваща проверка за техническата годност, при която е установено съответствие с одобрения вид.

Приложено е и Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 17.09.5126 от 07.09.2017 г. на БИМ, издадено на основание чл.32, ал.1 от Закона за измерванията относно първоначално одобрение на използваното средство за измерване АТСС ARH CAM S1. Обосновано при тези данни СРС е приел, че техническото средство е технически годно и изготвените от него снимки са годно вещественно доказателствено средство. На приложената снимка ясно личи регистрационният номер на МПС, съответно отбелязан с маркери на електронната система, указващи, че измерената скорост е именно на МПС с рег. [рег.номер на МПС]. Снимката съдържа данни за измерената скорост (86 км/ч), локация ([улица]), удостоверена с данни от G., дата и час на записа: 15.08.2022 г., 17:53:58 часа, номер на АТСС: 11743ЕЕ. Собствеността на лекия автомобил не се оспорва и се установява от приложена разпечатка от информационна система на СДВР. Собственикът не е подал декларация по чл.188, ал.1, изр.2 ЗДвП относно това да е предоставил управлението на МПС на друго лице. Конкретното място на извършване на нарушението се установява безпротиворечиво от доказателствената съвкупност по делото, както правилно е приел районният съд. Видно от приложен Протокол рег. № 4332р-47149 от 15.08.2022 г. на СДВР същият удостоверява използването на АТСС № 11743ЕЕ, на посочената дата, в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. В протокола е посочен режим на измерване: стационарен, при наличие в преписката на дигитална снимка на временно монтираното АТСС, както и данни, че липсва въведено с пътен знак ограничение на скоростта, а е важно общото ограничение по чл.21, ал.1 от ЗДвП за населено място от 50 км/ч.

Неоснователно е позоваването от страна на касатора на Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСК на ВАС, тъй като относимите към конкретното нарушение правни норми са приети след неговото постановяване. По силата на легалната дефиниция на пар.6, т.65 от ДР на ЗДвП АТСС биват:

- а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган;
- б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Съдържащата се в административно-наказателната преписка снимка на разположено АТСС на земята, както и съдържанието на протокол рег. № 4332р-47149 от 15.08.2022 г. на СДВР, са ясно указание, че процесното средство е мобилно по смисъла на пар.6, т.65, б.„б“ от ДР на ЗДвП, вр. чл.11, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г., като временно разположено на участък от пътя, установяващо нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. В приложения протокол са отбелязани началото и края на работния процес: от 17:00 часа до 19:00 часа, в който диапазон е установено процесното нарушение (17:53 часа). Визираното от касатора непосочване в ЕФ на вида на използваното АТСС като „мобилно“ или „стационарно“ не е сред задължителните реквизити на фиша съгласно чл.189, ал.4 от ЗДвП, поради което непосочването му не е съставлява порок на формата. Релевантно е посочването на данни, индивидуализиращи АТСС, позволяващи да се извърши проверка на неговата техническа годност към датата на заснемане, които изисквания в настоящия случай са спазени. За използваното мобилно АТСС е съставен протокол съобразно чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г., данните от който съвпадат с тези на приложената снимка,

което е съществено за установяване на вмененото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Противно на твърденията на касатора процесният ЕФ съдържа данни относно: установена скорост 83 км/ч след приспаднат толеранс от 3 %, превишение от 33 км/ч при разрешена скорост от 50 км/час. Съгласно чл.755, ал.1 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол: максимално допустимите грешки на скоростомерите трябва да бъдат:

1. ± 1 km/h до 100 km/h или ± 1 % от измерената стойност за скорости над 100 km/h - в лабораторни условия при измерване на скорост чрез симулиране на сигнал;
2. ± 3 km/h до 100 km/h или ± 3 % от измерената стойност за скорости над 100 km/h - при реални условия на измерване на скорост при полеви тестове.

Относително в случая е отклонението по т.2 – 3 км/час за скорост до 100 км/час. Видно от приложената снимка – АТСС е измерило скорост от 86 км/час, поради което допустимата грешка е 3 км/час. Именно тази стойност е съобразена в процесния ЕФ, с който е санкционирана установена скорост от 83 км/час и превишение от 3 км/час. Посочването в ЕФ, че е приспаднат толеранс от 3 % не е съществен порок на формата, тъй като установената скорост и санкционираното превишение логично се установяват от доказателствата от преписката. По изложените съображения съдът намира за неоснователни касационните оплаквания за липса на конкретика относно мястото на извършване на нарушението, както и относно установената скорост на движение на МПС.

Съдът намира за неясно касационното оплакване, че в обжалваното решение не е отбелязано, че при връчване на ЕФ е предоставен снимков материал, съдържащ дата, час, марка и модел, вид и регистрационен номер на МПС от самия момент на засичане на скоростта от АТСС. Релевантно в случая е, че собственикът на автомобила не е посочил в декларацията по чл.188, ал.1 от ЗДвП друго лице, на което е предоставено МПС, поради което логично му е наложено наказание в хипотезата на чл.188, ал.1, изр.1-во от ЗДвП. Касаторът не е направил възражение по чл.189, ал.6 от ЗДвП и не е подал писмена декларация съгласно чл.189, ал.5 от ЗДвП. След като не се е възползвал от визираните законови възможности за оспорване на авторството на нарушението, ЕФ е издаден на собственика. Срочното упражняване на правото на неговото оспорване пред съда гарантира в достатъчна степен контрола за законосъобразност, вкл. чрез проверка на доказателствената съвкупност относно индивидуализиращите нарушението съставомерни елементи касателно дата, час, марка и модел, вид и регистрационен номер на МПС от момента на засичане на скоростта от АТСС. В преписката се съдържа снимка от момента на установяване на нарушението, преценена с доказателствената съвкупност по делото.

Процесният ЕФ съдържа изрично отбелязване, че нарушението е извършено в условията на повторност в едногодишен срок от влизане в сила на ЕФ К/5318797, поради което са несподелими касационните оплаквания, че „няма яснота дали наказващият орган е имал предвид именно този електронен фиш“. ЕФ К/5318797 е представен с административнонаказателната преписка и от него се установява, че е издаден за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП, санкционирано на основание чл.182, ал.1, т.3 от ЗДвП. Процесното превишение с над 31 км/ч е наказуемо по чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП с глоба от 400 лв., двойният размер на която правилно е определен на 800 лв. В административната преписка се съдържа платежно нареждане от 30.09.2021 г., удостоверяващо заплащане на глоба по ЕФ № к 5318797 в размер на 70 лв. от касатора М. Г. Р.. Изложеното правилно е дало основание за ответната администрация да

приеме, че ЕФ № К 5318797 е влязъл в сила съгласно чл.64, б.“б“ ЗАНН, вр. чл.189, ал.14 от ЗДвП. Правилно и обосновано при тези данни районният съд е приел за осъществен и доказан състава на вмененото нарушение по чл.182, ал.4 от ЗДвП, според който когато нарушението по ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 - 5 е повторно, наказанието е предвидената за съответното нарушение глоба в двоен размер. Непосочването на конкретно хипотеза по чл.182, ал. 1, т. 1 - 5, ал. 2 и ал. 3, т. 1 – 5 ЗДвП не съставлява нарушение на установената форма по чл.189, ал.4 от ЗДвП, нито съществено ограничава правото на защита на засегнатото лице. Касаторът е адресат на ЕФ № К 5318797, който му е връчен редовно с оглед извършеното по него плащане, поради което правилно СРС е установил доказаност на изискванията за повторност по смисъла на т.33, пар.6 от ДР на ЗДвП - "Повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение. Предходният ЕФ № К 5318797 е за същото нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. Изложените обстоятелства удовлетворяват, според касационния състав, изискванията за описание на нарушението по начин, предоставящ възможност на лицето да разбере състава на вмененото му административно нарушение.

Обосновано СРС е приел, че доказателствената съвкупност по делото навежда на категоричен и несъмнен извод за доказаност на нарушението по чл.21, ал.1 от ЗДвП, а именно, че на 15.08.2022 г., в 15:53 часа, касаторът управлявал личния лек автомобил марка „Т.“, модел „И“, с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се в [населено място], по [улица], до номер 58, с посока на движение от [улица]към [улица], с превишена скорост от 33 км/ч, установена скорост от 83 км/ч (след приспаднат толеранс от 3 км/ч), при максимално разрешена за движение в населено място – 50 км/ч. При наличие на предходно нарушение от същия вид, санкционирано с ЕФ № К 5318797, правилно и законосъобразно за процесното нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в хипотезата на повторност по смисъла на чл.182, ал.4 от ЗДвП. Като е достигнал до идентични правни изводи районният съд не е допуснал визираните касационни оплаквания. Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания.

Неоснователно е възражението на касатора за нарушение на чл.60, ал.2 от ЗАНН, тъй като визирият в разпоредбата срок за изпращане на преписката в съда е инструктивен и неспазването му не съставлява съществено процесуално нарушение, нито се отразява на законосъобразност на обжалвания ЕФ.

Предвид всичко изложено настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Не са налице релевираните в касационната жалба касационни основания за отмяната му, поради което и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал.4 и ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер от 80 лева.

Мотивиран от горното, Административен съд – София град, XVIII-ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5247 от 21.12.2022 г. по нахд № 11888/2022 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 130-и състав.

ОСЪЖДА М. Г. Р., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ап.1, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи на основание чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН юрисконсултското възнаграждение в размер от 80 лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.